

dommelig Procedure, der egentlig ikke er smigrende for nogen af de Parter, der have haft med den at gøre.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg) sagde, at jeg havde været for ond imod Privatbanken og for god imod den anden Bank. Hvis det ærede Medlem vil læse min Tale igennem, vil han maaske se, at Brodden gaar meget dybere andre Steder end overfor Privatbanken. Jeg finder Anledning til ganske en passant at sige, at de Betragtninger, jeg fremkom med om Privatbankens Direktørskifte, ikke havde Adresse til en, men til tvende Bankdirektører, idet det stod for mig saaledes, efter hvad der kom frem i den senere Tid om Privatbankens Forhold til Staten, at Statsmagten ikke kan være rigtig tilfreds med Bankens Holdning under Alberti-Affæren.

Jeg vil spørge den højtærede Indenrigsminister, om han vil og kan love mig, at hvis en Sparekasse kommer i Vaande, og hvis en Embedsmand under ham forgriber sig paa Kassen, vil han som Betingelse for at frafalde Strafansvar forlange Manden fjernet fra sin Post.

Jeg har dernæst en Bøn til den højtærede Finansminister, og Finansministeren vil glæde ikke alene mig, men mange Medborgere ved at opfylde den, og det at glæde sine Medborgere er en Ting, som det altid er værd at prøve paa. Det er Spørgsmaalet om Brandkassekontingentet i København, det drejer sig om. Det er nu saaledes, at naar man bor udenfor København, bliver Brandkassekontingentet opkrævet sammen med Skatterne, men bor man indenfor Voldene, bliver det ikke opkrævet sammen med Skatterne, men i Regelen ved Fogeden, fordi man ofte glemmer at betale denne Afgift. Jeg vil bede Finansministeren virke til, at Grundejerne i København kunne betale Brandkassekontingentet sammen med de kgl. Skatter. Noget lignende gælder Bispetienden i de indlemmede Distrikter. Den er uendelig lille, kan være saadant noget som 1 à 2 Øre, jeg ved Eksempel paa, at man har villet sætte en Ejendom til Tvangsauktion for en Bispetiende paa 2 Øre. Det er en Meningsløshed. Jeg har ikke noget imod, at Staten eller offentlige Institutioner tage Penge fra os, men jeg synes ikke, de skulle tage mere fra os, end de selv skulle bruge.

Dernæst vender jeg mig til det ærede Medlem fra Kerteminde (Pinstrup), der i Dag har vist — i bedste Fald, maa jeg sige — en svigtende Forstand. Det ærede

Medlem udtalte, at Højremænd havde vidst, hvad Alberti havde gjort. Jeg skal sige, hvad Højremænd, i hvert Fald hvad jeg har vidst, paa det Tidspunkt, jeg talte om Ministeren her i Salen, nemlig at i 1907 havde Bondestændens Sparekasse en Gæld i Nationalbanken, som ikke var opført paa Regnskabet. Jeg var imidlertid ikke i Stand til at skaffe Beviser for, at der var noget galt deri, idet jeg ikke kunde faa fat paa disse Regnskaber. Jeg gik op paa det kgl. Bibliotek, men der havde man trods Loven ikke lagt de trykte Regnskaber frem. Saa snart jeg ad anden Vej fik fat i Regnskaberne, meddelte jeg det til en af de nuværende Ministre, det var, inden Rigsdagen sluttede. Men det, jeg havde vidst, og som jeg først meddelte til andre, da jeg fik de fulde Beviser for det, er det, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), vor højtærede fungerende Formand i dette Øjeblik, og det ærede Medlem fra Frederiksbund (Sigurd Berg), den daværende Indenrigsminister, have vidst siden 1906. Det ærede Medlem fra Kerteminde sagde „Hæler“ til mig. Vil det ærede Medlem gentage dette Udtryk overfor den højtærede afgaaede Konseilspræsident, for hvis det ærede Medlem ikke vil det, venter jeg en Undskyldning fra ham.

Jeg maa have Lov at advare det ærede Medlem fra Kerteminde, der har slaaet sig paa en ganske bestemt Jargon, som han for sin egen Skyld skulde komme bort fra. Det ærede Medlem har talt saa mange Gange om Bondekultur, og i Virkeligheden falde de Ytringer, han kom med i Dag, sammen med hans tidligere Udtalelser. Jeg vil alligevel sige, at efter hvad jeg kender til danske Bønder, er den Maade at handle paa, at man søger at komme bort fra det Medansvar, man har, ved pludselig at sige „Hæler“ til en anden, ikke Bondekultur, men Prangerkultur, og der er Forskel paa de to Ting. Hvis det ærede Medlem ikke har villet hævde sig i det offentlige politiske Liv ved at levere saglige Indlæg i Debatten — det maa det ærede Medlem selv om —, har det ærede Medlem maaske i Stedet for og i Mangel af bedre villet slaa sig politisk op ved at staa som Bondekulturens store Mand. Hvis gamle Grundtvig stod frem af sin Grav og tog Kisten paa sin Bag og hørte paa det ærede Medlem, tror saa det ærede Medlem, at gamle Grundtvig efter den Prøve, det ærede Medlem gav i Dag, vilde kendes ved ham som en af sine? Tror det ærede Medlem, at gamle Grundt-